

Arrest

nr. 113 223 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat A. KÜHN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en noemde Tadzjiek als etnische groep. U bent een 29-jarige soennitische moslim, die geboren werd in het dorp Kharoti in het district Puli Khumri in de provincie Baghlan in Afghanistan, waar u ook opgroeide en verbleef tot wanneer een overstroming in 2009 (1389) het huis van uw familie vernietigde. U verhuisde toen met uw familie naar het dorp Pol-e-Surong (Pol-e-Larzanak), gelegen in hetzelfde district als uw geboortedorp. U liep geen school, maar volgde wel religieuze les. U spreekt Dari en een beetje Pashtou. U volgde in 2009 (1389) een cursus Engels gedurende 1,5 à 2 maand, waardoor u ook de basis van deze taal beheerst. U bent noch verloofd, noch gehuwd. U werkte als schoonmaker in een elektrozaak (waar onder andere televisies en schotelantennes werden verkocht) in de stad Puli Khumri in uw district. Uit vrees voor mogelijke repercussies van de taliban hield u uw job geheim. Uw vader heet Abdul Razaq. Hij werkt als

nachtwaker in de Postak Bazaar in de wijk Shahr-e-Naw. U vermeldde dat hij aan diabetes lijdt. Uw moeder heet Sima. U heeft één oudere broer, die Abdul Basir heet en die zich bekeerde tot de ismaëlitische stekking van de islam. U verklaarde dat hij de echte kostwinnaar van uw familie was. Hij werkte als volgeling van de bekende ismaëlitische religieuze leider Sayed Mansoor Naderi. U voegde er aan toe dat uw broer goed onderlegd was in de Engelse taal. U verklaarde dat de taliban binnenvielen in uw huis in het dorp Pol-e-Surong. De taliban zeiden tegen uw moeder dat ze uw broer zochten. Ze wilden hem vermoorden omdat hij ismaëliet was en Engels sprak. Ze doorzochten het huis en namen een foto van uw broer mee. Op het moment van deze feiten was u de dieren aan het voederen. U stelde dat uw moeder uw broer waarschuwde niet naar huis te komen. Uw broer zei tegen uw moeder dat hij met vrienden naar de naburige provincie Kunduz zou gaan. Een week later vernam uw familie dat uw broer was omgekomen bij een zelfmoordaanslag in het 3e district van de stad Kunduz. Met de dood van uw broer viel de belangrijkste kostwinnaar van uw familie weg. Omdat uw baantje als schoonmaker niet zoveel brood op de tafel bracht, ging u op zoek naar een bijverdienste. Uw vriend Bashir wist u te vertellen dat hij 's nachts transporten met ezels deed. Hiervoor kreeg hij 300 Afghani per afgeleverde lading. Hij zei dat hij met zijn baas ging praten en dat u zich moest paraat houden om eventueel dezelfde nacht nog aan de slag te gaan. Uw vriend Bashir pikte u rond middernacht op. Hij bracht u naar het dorp Chenzaie, waar jullie een grote 'qala' (compound) binnengingen. Uw vriend Bashir stelde u er voor aan Qari Hafiz, zijn werkgever. Jullie kregen een ezel met een onbekende lading op zijn rug en kregen de orders naar het dorp Gadana te wandelen. Daar aangekomen droegen jullie de lading over en keerden jullie terug – waarna jullie uitbetaald werden. U deed deze job met uw vriend Bashir ongeveer een maand. In deze periode deden jullie levering aan de dorpen Gadana, Joe-Naw, Niazullah en Pesheman Dara. Op een nacht – toen u met uw vriend Bashir terugkeerde van een levering in het dorp Niazullah – hoorden jullie het geluid van naderende helikopters. Aan de 'qala' vluchtte iedereen weg. Thuis vertelde u uw moeder wat er gebeurd was. Ze zei u niet meer naar Chenzaie te gaan. De volgende morgen hoorde uw moeder van de boer bij wie jullie onderdak hadden gevonden na de overstroming dat de taliban vanuit het dorp waar u ging werken, pakjes met explosieven en wapens bezorgden en dat dit filiaal de vorige nacht ontdekt was. Niet veel later kwam uw vriend Bashir informeren of u de vorige nacht veilig thuis was geraakt. Hij droeg u ook op om u voor komende nacht klaar te maken voor nieuwe leveringen vanuit een ander dorp. U zei uw vriend Bashir dat u wilde stoppen met die leveringen. Uw vriend Bashir reageerde onthutst. Hij zei dat de taliban hen allebei zouden doden, als ze niet kwamen opdagen. U zei tegen uw moeder dat u uw vriend Bashir gesproken had en dat u geen andere keuze had dan opnieuw voor de taliban te gaan werken. Uw moeder ging ten rade bij de boer die jullie onderdak gaf. Ze nam de eigendomsdocumenten van jullie verwoeste huis mee. Ze kwam met de boer overeen dat hij een smokkelaar zou zoeken om u weg te zenden uit Afghanistan. Uw reis zou betaald worden door de grond van uw oorspronkelijke huis te verkopen. U bracht de nacht door bij deze boer. De volgende morgen werd u opgepikt door de smokkelaar, die u naar Iran en vervolgens naar Turkije bracht. U weet niet welke landen u nog doorkruiste, alvorens aan te komen in Frankrijk – van waar u op 13 december 2011 België wist te bereiken en de volgende dag asiel aanvraag. Toen u uw familie in Afghanistan contacteerde, vernam u dat uw vader overleden was ten gevolge van diabetes. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban. Ter staving van uw asielrelaas legde u uw 'taskara' (Afghaanse identiteitskaart), een foto van u en uw vriend Bashir en de omslag waarmee deze documenten verzonden werden neer. Tevens legde u uw registratiebadge van het Belgische Rode Kruis neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde in de zin van het bovenvermelde artikel is omdat u geen enkel bewijsstuk neerlegt dat de essentiële elementen van uw asielrelaas kan ondersteunen en omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden. De volgende vaststellingen wijzen in deze richting: U verklaarde dat uw broer Abdul Basir als ismaëlitische volgeling werkte. Los van het feit dat uw verklaringen over het doen en laten van uw broer (CGVS, p. 7 & p. 9) en de zelfmoordaanslag die hem het leven kostte (CGVS, p. 7 & p. 9) uitermate vaag overkomen, stelt het CGVS vast dat u geen gevaar liep of loopt omwille van het vermeende profiel van uw broer. De vaststelling dat de taliban bij de raid op uw huis enkel naar uw broer informeerden en niet naar u lijkt deze conclusie stevig te ondersteunen (CGVS, p. 6). Immers, indien de taliban u viseerden omwille van het feit dat uw broer zich bekeerde tot de ismaëlitische stekking van de

islam, kan men er toch logischerwijze van uitgaan dat ze bij de inval in uw thuis zijn en uw naam in één adem genoemd zouden hebben. De vaststelling dat dit niet gebeurde (CGVS, p. 6), lijkt dan ook te staven dat de taliban geen enkele interesse in u had. Bovendien was u, in tegenstelling tot uw broer, niet bekeerd tot de ismaëlitische strekking van de islam, u noemt zichzelf een sunnitische moslim en u vermeldt enkel uw broer als bekeerling (CGVS, p.4,6). Daarnaast stelde u dat u gevaar zou lopen omwille van het feit dat u Engels studeerde ("Na een maand en een half zei mijn broer om de cursus te verlaten, onze regio was gevaarlijk, hij zei dat ik problemen kon krijgen door mijn studies." - CGVS, p. 4 – "De taliban hebben aangekondigd dat als er iemand Engels zou volgen, dat ze die dan zouden doden. Het was mijn broer die me dit zei, daarom heb ik mijn studies afgebroken." - CGVS, p. 5). Het CGVS heeft echter sterke redenen om niet mee te gaan in dit verhaal. De logica van uw vrees volgend, kan besloten worden dat u geen gevaar meer loopt, omdat u uw studie opgegeven heeft (CGVS, p. 5). Daarnaast kan uw vrees onmogelijk als ernstig beschouwd worden. Ten eerste, omdat de taliban u niet viseerden toen ze de raid op uw huis uitvoerden (CGVS, p. 6). Ten tweede, omdat ze u zelfs in hun rangen opnamen als leverancier van wapentuig (CGVS, p. 7-8). Wat er ook van zij, indien de taliban daadwerkelijk personen die Engelse les volgen of volgden viseren, dan kan men er toch van uitgaan – gezien het vaak onmenselijke en brutale karakter van strafexpedities van de taliban, zoals uit algemene informatie blijkt – dat er weinig kans bestaat dat u dit nog zou kunnen navertellen. In deze context lijkt het dan ook totaal ongeloofwaardig dat u voor hen gewerkt zou hebben, omdat men gevisieerd worden onmogelijk te rijmen valt met de door u beschreven collaboratie (CGVS, p. 8). Vanzelfsprekend doet dit uw geloofwaardigheid geen goed. Tevens zei u dat u gevaar zou lopen omwille van uw job in de elektrozaak ("De job die ik deed, wordt als illegaal beschouwd door de taliban. Daarom hield ik het verborgen." - CGVS, p. 11). Het CGVS kan niet anders dan besluiten dat ook deze claim weinig kleren aan het lijf heeft. Het lijkt immers weinig waarschijnlijk dat de taliban interesse zouden opbrengen voor de schoonmaker van een elektrozaak, terwijl ze de eigenaar ongemoeid zouden laten ("De eigenaar van de shop, had hij problemen?" - "Over hem weet ik niks." – CGVS, p. 11). Ook hier dient er opgemerkt te worden dat u in concreto niks heeft meegemaakt (CGVS, p. 7 & 11) – u ontving zelfs geen bedreigingen van de taliban omwille van uw werk in de elektrozaak. (CGVS, p. 11). Het CGVS kan dan ook niet anders dan ook deze vrees als pure speculatie te catalogiseren. Uit het gehoor op het CGVS blijkt dat uw concrete vluchtaanleiding een gevolg is van de nachtelijke transporten die u samen met uw vriend Bashir deed voor een zekere Qari Hafiz (CGVS, p. 8). Het CGVS hecht echter geen geloof aan uw relaas over deze feiten. Het CGVS ziet hiervoor verschillende redenen. Zondermeer kan men niet voorbij het feit dat u tijdens het interview op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord repte over de transporten die u met uw vriend Bashir voor de taliban uitvoerde. U gevraagd welke feiten uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan kunnen aantonen, vermeldde u enkel het profiel van uw broer, uw kennis van het Engels, de algemene veiligheidssituatie en de armoede in Afghanistan (DVZ-vragenlijst, p. 3, vraag 5). U gaf letterlijk aan dat u nooit door de taliban bedreigd bent ("Ik werd nog niet persoonlijk bedreigd door de taliban, ik wil enkel een goed leven kunnen opbouwen." - DVZ-vragenlijst, p. 3, vraag 5). Het doet dan ook meer dan wenkbrauwen fronsen dat u tijdens dit interview bij de dienst Vreemdelingenzaken niks vertelde over wat tijdens het gehoor op het CGVS uw belangrijkste en rechtstreekse vluchtaanleiding bleek te zijn. U opperde dat u de nacht voor het DVZ-interview amper geslapen had en dat u hierdoor niet goed wist wat u precies verteld had en wat niet (CGVS, p. 1). U gaf aan dat u twijfelde te vertellen dat u voor de taliban gewerkt had, omdat u nog steeds bang was (CGVS, p. 9). Wat er ook van zij, deze enorme hiaten in uw verklaringen bij DVZ komen bijzonder weinig overtuigend over en doen uw geloofwaardigheid geen goed, omdat men toch kan verwachten dat u als asielzoeker dergelijke gewichtige feiten, die de kern van uw asielrelaas op het CGVS uitmaken, van bij het begin van de procedure uit de doeken doet aan de asielinstanties. Los van deze eigenaardigheden, komt ook uw relaas over de nachtelijke transporten die u met uw vriend Bashir uitvoerde, hoogst eigenaardig over. Zo oogt het vreemd dat uw vriend Bashir u zomaar 'out of the blue' geïntroduceerd zou hebben bij Qari Hafiz. Uit uw verklaringen lijkt men duidelijk te kunnen afleiden dat uw vriend wist met wie hij te maken had ("Mijn vriend stelde hem voor als Qari Hafiz, als hoofd van de groep daar." - CGVS, p. 8). Het komt dan ook bizar over dat hij u in een mogelijks uiterst gevaarlijk wespennest zou willen loodsen, zonder hierbij uw goedkeuring te vragen ("Ik vroeg hem waarom hij me in het begin niet gezegd had dat die job voor de taliban was. Hij zei me dat ik me moest klaarmaken voor de nacht (...). Hij zei dat ze ons beiden zouden doden als ik niet meer meeding" - CGVS, p. 8). Tevens kan men niet voorbij de eigenaardigheid dat u een maand lang verschillende nachtelijke transporten heeft gedaan, zonder u af te vragen wat u precies vervoerde (Het feit dat het 's nachts was, die lichtsignalen,... Nooit gedacht dat het illegaal was wat je aan het doen was? - "Ik heb niks verwacht, ik had thuis geld nodig. Ik wilde enkel maar geld verdienen. Er zijn wel andere jobs die mensen 's nachts doen, zoals het land irrigeren of ander werk." - CGVS, p. 10). Dat u zo weinig begaan leek te zijn met het doel en de mogelijke consequenties die vasthingen aan uw nachtelijke werkzaamheden, komt in Afgaanse context met al zijn veiligheidsproblemen zeer weinig plausibel over en onderstreept hierdoor nogmaals de

ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarnaast wekt het ook verbazing, dat u niet kan vertellen wat er precies aan de 'gala' van Qari Hafiz gebeurd is, toen u wegvluchtte voor de naderende helikopters ("Ik weet niet meer over het incident, toen ik terug thuis was zei ik alles aan mijn moeder, de volgende dag zei mijn moeder alles aan de boer, de volgende dag vertrok ik." - CGVS, p. 10). Men kan er toch van uitgaan dat u zich – ondanks het korte tijdsverloop – de moeite zou hebben genomen om u terdege te informeren over deze gebeurtenissen. De vaststelling dat u blijkbaar zo weinig interesse aan de dag legde om meer te weten te komen over een belangrijk element uit uw rechtstreekse vluchtaanleiding dat bovendien een enorme impact had op uw verdere leven, ondermijnt de ernst van uw vrees. Ook die draagt niet bij tot een geloofwaardig relaas. Ten slotte, doet ook de snelle heropstart na de ontdekking van het filiaal van de taliban in het dorp Chenzaie wenkbrauwen fronsen ("Hij (Bashir, sic) zei me dat ik me moest klaarmaken voor de nacht, dat we naar een ander dorp zouden gaan." - CGVS, p. 8). Het lijkt bijzonder onwaarschijnlijk dat de taliban zich de volgende dag (CGVS, p. 8) reeds gehergroepeerd en gereorganiseerd zouden hebben na de manu militari ontmanteling van het filiaal in Chenzaie (CGVS, p. 8). Vanzelfsprekend komt ook dit laatste element uw geloofwaardigheid niet ten goede. De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding slechts vage, speculatieve en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas. Bij gevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 § 2a en b worden toegekend. Ter staving van uw asielrelaas legde u uw 'taskara' (Afghaanse identiteitskaart) neer. Dit document toont uw identiteit en nationaliteit aan. Hieraan wordt echter niet getwijfeld. Tevens legde u de omslag neer waarmee dit document verzonden werd. Het CGVS is echter van mening dat dit laatste document weinig relevant is voor de beoordeling van uw asielaanvraag. De registratiebadge van het Belgische Rode Kruis die u neerlegde, heeft geen betrekking op uw asielrelaas. De foto van u en uw vriend Bashir toont mogelijks jullie vriendschap aan, maar kan onmogelijk als een begin van bewijs beschouwd worden voor de kernelementen uit uw asielrelaas. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse asielzoekers door het CGVS ook een beschermingsstatus toegekend worden in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet omwille van de algemene veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, meer bepaald in het district Puli Khumri te worden beoordeeld. Bij de herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Baghlan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse van 21 maart 2013) blijkt dat het aantal incidenten in het district Puli Khumri significant afnam en kan dan ook niet worden geconcludeerd dat er voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Puli Khumri van de provincie Baghlan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt

over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Puli Khumri actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Puli Khumri aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift internetartikels toe over de aanval op Qari Hafiz en over het toenemende geweld in Puli Khumri.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Vooreerst maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in Afghanistan gevaar loopt doordat zijn overleden broer zich zou hebben bekeerd tot de ismaëlitische stekking van de islam. Verzoeker was immers zelf niet bekeerd tot deze stekking, hij noemt zichzelf namelijk een soennitische moslim. Bovendien informeerden de taliban bij de inval op zijn huis enkel naar zijn broer en niet naar hem, wat aangeeft dat verzoeker zelf geen gevaar loopt. Bovendien is verzoekers broer ondertussen overleden, waardoor er geen reden meer lijkt te zijn om verzoeker te viseren. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de mensen in de buurt door het geloof van zijn broer een slecht beeld hadden van zijn familie. Dat betekent echter nog niet dat verzoeker moet vrezen voor vervolging. Verzoeker stelt ook dat hij recent vernam dat de taliban om deze redenen zijn oom viseren. Verzoeker toont dit echter niet aan. Bovendien is het weinig aannemelijk dat de taliban iemand zouden viseren omdat zijn overleden neef zich tot de ismaëlitische stekking van de islam had bekeerd.

Verder hecht de Raad ook geen geloof aan verzoekers verklaringen over de transporten die hij met zijn vriend Bashir voor de taliban zou hebben uitgevoerd. Verzoeker repte hierover immers met geen woord tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl dit de rechtstreekse aanleiding zou zijn voor zijn vlucht uit Afghanistan. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker hierover zweeg omdat de vertaler had gezegd dat hij kort moest zijn. Bovendien verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat hij nog niet persoonlijk bedreigd werd door de taliban (verklaring, 3.5). Het is ook weinig aannemelijk dat verzoeker dit verzwegen omdat hij nog steeds bang was.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De stukken 6, 7, 8, 9, en 10 waarnaar verzoeker verwijst en die hij later nog zou bijbrengen werden niet aan de Raad bezorgd zodat ze ook niet kunnen meegenomen worden in de beoordeling.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in het district Puli Khumri een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *"alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen"*. De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat in het district Puli Khumri het aantal incidenten significant afnam en dat de gewapende oppositiegroepen vooral *improvised explosive devices* als wapen gebruiken (*subject related briefing "Afghanistan"* - "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" 21 maart 2013, 26).

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de situatie in Puli Khumri de laatste zes maanden van 2013 sterk verergerd is en dat er nog steeds heel veel burgerslachtoffers vallen. Hij verwijst hiervoor naar de internetartikels die hij aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd. Hij legt ter terechtzitting nog bijkomende internetartikels neer over incidenten die zich de laatste maanden in Baghlan in het algemeen en Puli Khumri in het bijzonder hebben voorgedaan. Uit deze artikels blijkt echter niet dat in het district Puli Khumri aanhoudend wordt gevochten en dat antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn.

De Raad wijst er nog op dat hij niet kan ingaan op verzoekers vraag om eigen informatiebronnen te raadplegen, aangezien hij geen onderzoeksbevoegdheid heeft (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 96 en 134).

Bijgevolg is er op basis van de informatie die de partijen de Raad aanreiken geen reden om aan te nemen dat er op dit ogenblik in het district Puli Khumri een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg lopen burgers in het district Puli Khumri op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER